

BEVEZETŐ

Üdvözlünk a *Shadowrun, Hatodik Világ* RPG-ben! 2019 a *Shadowrun* harmincadik évfordulója, és mi mással is ünnepelhetnénk meg ezt jobban, mint minden idők egyik legmaradandóbb szerepjátékának új kiadásával?

A *Shadowrun* azért maradandó, mert tartalmaz mindent, ami a zsáner-szerepjátékokban nagyszerű, és az arcodba vágja. Ármánykodó gonosztevőkkel akarsz szembenézni? Adáz szörnyekkel? Tűzokádó sárkányokkal? Ezek mind megtalálhatók itt, ám a gonosztevők egyik kezükkel tűzgömböket dobálnak, a másikkal pedig robbanó lőszert lőnek ki, a szörnyek egy szigorúan titkos vállalati kutatóközpontot őriznek, a sárkány pedig? *Ővé* a létesítmény. Az árnyvadászat lehetőséget ad arra, hogy szembenézz mindezekkel a veszélyekkel, és megpróbáld túlélni a disztópikus Hatodik Világot.

Egy új kiadás lehetőséget ad a finomításra és a kísérletezésre is. Szóval mit is adtunk hozzá ehhez a változathoz? Az alapvető célok egyszerűek: áramvonalasabb egységbe foglalni a *Shadowrun* klasszikus ember, mágia és gép elemeit, ezzel pörgősebbé téve a szabályokat, ugyanakkor továbbra is rengeteg választási lehetőséget és taktikát biztosítva a játékosoknak.

Ez a *Shadowrun*-könyv rövidebb, mint az előző néhány kiadás, de még így is rengeteg lehetőségnek ad helyet. A *Shadowrun: Anarchy* – amit továbbra is támogatni fogunk – a gyorsabb, elbeszélőbb játékra vágyó játékosok, míg a *Shadowrun, Hatodik Világ* az annál nagyobb részletességet kívánó játékosok számára készült. Ebben a kiadásban többször fogsz kockával dobni, mint az *Anarchy*ban, és több lehetőség áll rendelkezésedre, amelyekkel az esélyeket a saját javadra fordíthatod. Emellett a választék is nagyobb minden tekintetben – felszerelések, varázslatok, augmentációk stb. Reméljük, hogy a játékosok bőven találnak majd tennivalót, és gyorsan hozzá is tudnak majd látni!

Szerintünk kétféle ember fogja olvasni ezt a könyvet: olyanok, akik korábban már játszottak *Shadowrun*t, és olyanok, akik még nem. Úgy gondoljuk, ebbe mindenki beleillik. Az új játékosoknak érdemes elolvasniuk a nyitótörténetet, a „Négyzet”-et, majd A hátralévő életed részt, amely áttekintést nyújt a színhelyről, annak történetéről, és ami a legfontosabb, arról, hogy a játékosok milyen szerepet fognak betölteni benne. Ezután az

Alapfogalmak fejezet tartalmazza azokat a kritikus információkat, amelyekre a játékhoz szükséged lesz. Természetesen minden fejezetben vannak hasznos dolgok, de ezek fogják megadni az alapot ahhoz, hogy miről is szól a játék és a világ, amelyben játszódik.

A veterán játékosok talán egyszerűen átugornának az Alapfogalmak fejezetre, hogy megismerjék a játék alapvető elemeit, de itt gyorsan bemutatunk néhányat a legjelentősebb változások közül.

- **Kibővített Főr.** A Főr megszerzése és elköltése gyakoribb, mint a korábbi kiadásokban, és néhány más funkció is bekerült a Főrba. A Főr megszerzésének és elköltésének ismerete fontos része a vadászként használt taktikádnak.
- **Egyszerűsített fegyverértékek.** A páncélátütés és a visszarúgás-csillapítás az absztraktabb Támadásértékbe lett összevonva, amely segítségével a játékosok Főrt szerezhetnek.
- **Egyszerűsített szakértelmek.** Ez nem teljesen igaz, de a jelenlegi szakértelemlista lényegében megegyezik a korábbi kiadások szakértelemcsoportjaival.
- **A páncél nem része a sérülésellenállás-próbának.** A páncél fokozza a védelemértékedet, ami segítségével Főrt tudsz szerezni, vagy megakadályozhatod, hogy az ellenfeled Főrt szerezzen, de a sérülésellenállás-dobásnál nem használod fel. Abban a dobásban csak a Test számít.
- **Megszűntek a korlátok.** A korlátok egy bonyolultabb rendszer egyensúlyteremtőiként szolgáltak, de mivel ebben a rendszerben valamivel kevesebb a változó (és nagyobb hangsúly van a sebességen), így nem töltöttek be olyan fontos szerepet, ezért eltávolításra kerültek.
- **Egyszerűsített akciófelépítés.** Az akcióknak két szintje van, a kisebb és a nagyobb, és az egyszerűsödött kezdeményezési rendszerrel együtt a harc mozgásban tartására irányulnak, miközben némileg csökkentik a gyors karakterek és a többiek közötti különbséget.
- **A varázslatok nem használják Hatalmat.** A varázslatok ereje és hatása továbbra is fokozható, de nem kötelező, így a varázslatokat, ha szeretnéd, használhatod egyszerűen Hatalom bejelentése nélkül is.
- **A Matrix-tulajdonságok megváltozott funkciói.** Mivel nincsenek többé korlátok, a Matrix-tulajdonságok funkciói megváltoztak. Segítenek meghatározni a Matrixban a támadás- és a védekezésértékeket, továbbá segítik a hekkeléshez választott megközelítés meghatározását is.

Ez mindent magába foglal? Természetesen nem! Ezért van egy komplett szabálykönyvünk! Tehát vedd bele magad a *Shadowrun* következő verziójába, és nézd meg, hogy elég gyors, elég erős, elég okos vagy elég halálos vagy-e ahhoz, hogy megelőzd ellenfeleidet, nagyot kaszálj, és megmaradj Embernek. Megpróbálnak majd visszatartani – a *Shadowrun* arra való, hogy megmu-

tasd nekik, nem tudnak. Ismerd meg a játékot, érezd jól magad, próbálj ki új dolgokat, csinálj valami örültséget, és alkoss olyan történeteket a játékkal, amelyeket évekig fogsz mesélni!

ÁRNYSZLENG

Amikor az utcákat járod, ezzel a hasznos útmutatóval profiként beszélheted a zsargont.

adatlopás *f.* Adatok ellopása egy számítógépről, általában dekázás útján.

adatrabzsolga *f.* Céges dekás vagy más adatfeldolgozó alkalmazott.

bedugás *i.* Behelyezni egy chipet vagy kreditkártyát egy chip- vagy kreditkártya-leolvasó készülékbe.

bevezetés *f.* Jelentős kibervercerénél az érintett személy esetén a folyamat azon részére utal, amely során a páciens tápfolyadékba kell meríteni.

bérmágus *f.* Egy cég által alkalmazott varázsló (általában mágus).

bérrabszolga *f.* Alacsony szintű céges alkalmazott.

breeder *f.* Ork szleng egy „normális” emberre.

burjánház *f.* Egy metroplex (lásd: *plex*); *i.* a saját társadalmi szint alatt barátkozni.

buzz *i.* Menj el. Tűnés!

cég *f.* Vállalat. *m.* Céges.

chill *m.* Jó, menő, megfelelő.

chip truth *f.* Tény vagy őszinte állítás.

chummer *f.* Barát, a „pajtás” vagy „haver” szóval azonos értelemben használatos.

csatlakozik *i.* A Matrixhoz vagy más eszközhöz kapcsolódni vagy lekapcsolódni egy csatlakozáson keresztül. A *becsatlakozás* egy kapcsolat létrehozására, a *kicsatlakozás* egy kapcsolat megszakítására használatos. A *csatlakozik* önmagában az egyik állapotból a másikba történő váltásra utal.

dekk *f.* Kiberdekk. *i.* Kiberdekk használata, általában illegálisan.

dekás *f.* Olyan személy, aki illegálisan használ egy kiberdekket.

dekkfej *f.* Műérzethasználó.

drek *f.* (közönséges) Szar. Gyakori szitokszó.

elkúr *i.* Elront, elcsesz.

E világi *f.* (közönséges) Nem mágikus. *m.* Nem mágikus.

feles *f.* (közönséges) Törpe.

felturbózott *m.* Kiberverrel feljavított érzékek, szakértelmek, reflexek, izmok stb.

frag *i.* (közönséges) A közöslésre utaló gyakori szitokszó.

fraggos *m.* (közönséges) Tönkrement, bajban van.

geek *i.* Megölni.

go-gang *f.* Motorosbanda.

góré *f.* Cégvezető.

hekker *f.* Valaki, aki illegálisan érintkezik a Matrixszal, akár kiberdekk segítségével (mint egy „dekás”), akár az elméje erejével (mint egy „technomágus”).

NÉGYZET

ÍRTA: CZ WRIGHT

– Remélem, ez ért az emberekkel való beszélgetéshez – mondta Forrás, miközben csizmáját a kis, ingatag étkezőasztalra támasztotta. Sötét szemét Nashre szegezte. – Mert te borzalmas vagy benne.

– Igaza van – mondta Torony, miközben a konyhapulton ülve a lábát lóbálta. – Néha nem tudod megőrizni a hidegvéredet.

Nash kiszedett egy elkőborolt zoknit a mosogatóból, és bedobta egy megsárgult szennyestartó zsákba.

– Vee kezeskedett érte, és azt mondta, jól beszél. Ezen a ponton bárkivel megelégszem, akiben bízhatunk.

– Ha már itt tartunk, miért a te lakásodban találkozunk a csajjal? – kérdezte Forrás.

– Egy: bízom Vee ítélőképességében; kettő: nem ez az egyetlen lakásom, te seggfej.

A bejárati ajtón érkező kopogás felbolydulást okozott. Nash bedobta a táskát a legközelebbi szekrénybe, és a bejárati ajtóhoz lépett. Kikukucsált a kémlelőnyíláson.

Torony leugrott, és átült egy rendes székbe. Végigsimította gondosan nyírt fekete haját, megigazította a szemüvegét, és tökéletes testtartással felegyenesedett.

Forrás magában kuncogott, miközben meggyújtott egy újabb cigarettát.

– Legalább pontos – pillantott a többiekre Nash. – Megvagyunk?

Torony gépiesen bólintott, Forrás pedig könnyedén legyintett. Nash kioldotta a zárat, és kitarta az ajtót.

A folyosón egy kapucnis pulóvert és farmert viselő, rózsaszín hajú és ajkú, sovány troll nő emelte fel a kezét üdvözlésképpen.

– Rose vagyok.

– Nash. Gyere be!

Imádom ezt a melót. A múlt hónapban eljásztottam a hidegvérű gyilkost, és megfélemlítéssel kényszerítettem behódolásra az ellenfelemet. A múlt héten egy kába flúgost alakítottam, és szó szerint megúsztam a gyilkosságot. Most pedig ragyogó és elegáns vagyok, és egy palotában elrejtett dolgot keresek.

A hajamat átvettem a vállamon (a #29LBr frizura-beállítás tökéletes a flörtöléshez), ahogy megközelítettem egy jellegtelen fémajtót és a mellette álló, egyenruhás férfit. A bejáratot jól el rejtették a pazar villa oldala mentén, ahová a munkaadóm küldött, hogy egyszerűen

elraboljak valamit egy fickótól, akit „Mr. McGuffinnak” fogok hívni, és akit odabent fogok megtalálni.

Az önálló munkában azt a szabadságot szeretem, hogy bármilyen külsőt, magatartást – a pokolba is, bármilyen személyiséget felvehetek, amihez az adott pillanatban kedvem van. Amikor senki sem tudja, hogy ki vagy, könnyebb beleélni magad a pillanatba. Vagy ebben az esetben a karakterbe.

Az ajtó mellett álló férfi felegyenesedett.

– Hölgyem – mondta hivatalos biccentéssel. A villa bejárata felé mutatott, a jól kivilágított felhajtóra, ahol drága autók és gazdag emberek nyüzsögtek. – A főbejáratot arrafelé keresse. Ez az ajtó a személyzetnek van fenntartva.

– Jó helyen vagyok, köszönöm – feleltem, és felmutattam hamisított meghívómat a kiterjesztett valóságban. A fiatalember sóhajtva tekintett rá. A meghívóra vetett felületes pillantás után már nyúlt is, hogy kinyissa az ajtót, de aztán még egyszer rápillantott. A szívem megdermedt, miközben mogorván fintorogva tanulmányozta a meghívót. Sápadt szeme rám meredt, hidegen, az apátia és a gyanakvás furcsa keverékével.

– Ez nem úgy néz ki, mint a többi – jelentette ki.

– Ha még egyszer megnézi, látni fogja, hogy teljesen szabályos. – Nyugalmat erőltettem az arcomra, miközben a szívem majd kiugrott a mellkasomból. Hála az égnek, újra megnézte, és abban a pillanatban, amikor a figyelme az AR felé irányult, bővöltem egy csipetnyi befolyást, egy extra, alig észrevehető, mágikus lökést, hogy támogasson, majd megszólaltam: – A meghívóm elfogadható. Nyugodtan beengedhet.

Egy pillanatnyi homály. Mogorva tekintete eltűnt, és kitárta az ajtót. Szavaimat varázslatos módon igaznak, ha nem is közvetlen parancsnak tekintette.

– Kellemes estét, asszonyom!

– Az lesz – mondtam őszintén, és olyan gyorsan mentem befelé, amilyen gyorsan csak tudtam, úgy, hogy közben megőrizzem méltóságom látszatát.

– Szóval, kihúztuk a fickót a furgonból. – Nash felbontotta a második sörét – Bemutattuk „Mr. Johnsonnak”, és mit is mondott az a szemétláda?

A társaság a lakásban ücsörgött. A csevegés áttért a rémtörténetekre.

– Azt kérdezte: „Hol van a hüvelykujja?” – rázta meg lófarkát Forrás.

Rose felvonta a szemöldökét.

– A feljegyzéseinkben sehol nem szerepel, hogy kérte volna. Csak a fickót kérte – mondta Torony.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Forrás, Toronyra szegezve a tekintetét.

– Micsoda? – Torony állá leesett. – Persze hogy biztos vagyok benne! Ezt már megbeszéltük!

Forrás megőrizte szigorú arckifejezését.

– Ugyan már, srácok, ez a dolgom – tódította Torony, és a hangja felerősödött.

Rose kinyitotta a száját, de Nash szólalt meg előbb:

– A jegyzeteid elsőrangúak, haver. Nyugodj meg!

Forrás szigorú arckifejezése felengedett. Felnevetett. Torony csettintett a nyelvével, és összefonta karját a mellkasán.

Rose ismét kinyitotta a száját, de Forrásból kirobant a nevetés:

– Szóval, ezen a ponton hallottam, hogy Mr. Johnson azt mondja, nem fog kifizetni minket, és már majdnem elkezdtem darabokra szedni...

– Jaja... – kontrázott Nash, és Rose mosolyogva csukta be a száját, miközben a többiek egymás fölött kiabálni kezdtek:

– Azt mondta, nem fizet, mert nem hoztuk el neki azt, amit soha nem is kért...

– Próbáltam mindegyikötöket megnyugtatni, hogy megbeszélhessük a dolgot – mondta Torony –, és azt is, hogy nem vettük észre, hogy nincs hüvelykujja.

– ...kurvára röhejes – fúzta tovább Nash. – Fedezéket és kiutat kerestem...

– Nash, kedvesem! – szólalt meg Forrás, és lehajtotta a fejét, hogy rávigyorogjon Nashre. – Miről is gondolta úgy a csodás agyad, hogy ez lenne a megfelelő pillanat arra, hogy kimondd?

– Ó, a francba! – Nash végigsimított fekete fürtjein. – Mit mondtam? Nem lehetett jó...

Forrás jókedvűen az asztalra csapott, és Rose-ra mutatott.

– Ez itt – azzal Nash felé biccentette a fejét – a Johnson felé fordul, és azt mondja: „Nem t’om, talán a seggedbe. Ha már olyan mélyre van dugva a fejed, akár meg is nézhetnéd.”

Nash lehorgasztotta a fejét, és bólintott.

– Ja, igen.

Forrás elvigyorodott.

– És ekkor kezdtek lövöldözni!

Miután túljutottam az örön és beléptem a házba – ha egy ilyen hatalmas és pazar épületet még lehet „háznak” nevezni –, megtaláltam az öltözőt. A hamisítónak, akitől a meghívót vettem, szintén voltak eladó információi. Néhány további nujenért cserébe megkaptam a ház térképét és egy olyan alkalmazott szekrénykombinációját, akire hasonlíthattam, és aki ma este nem lesz itt. Kíváncsi voltam, vajon a térkép és a kombináció is olyan megbízható lesz-e, mint a meghívó (vagyis gagyi, mint a szar), de ezzel most nem sokat lehetett kezdeni, mivel egymagam voltam és már a helyszínen.

Néhány perc múlva már egy egyszerű fekete egyenruhát viseltem. Megvizsgáltam az ing aljára tűzött jelvényt. Az állt rajta, hogy „Charlotte”, és egy egér kinézetű fiatal nő fotója díszítette. Ez belefér, gondoltam, és elrejtőztem egy fürdőszobai fülkében, hogy tökéletesítem a megjelenést. Hosszú barna hajamat mosogatólé-szöke, rövidre és rendetlenre – #82SBI beállítás – váltottam. Miközben mesterséges hajam színe, hossza és textúrája megváltozott, az arcom bőre alatt lévő apró lapocskákat a #3PE beállításra váltottam, ami eléggé hasonlított Charlotte-éhoz, így csak egy-két apró módosításra volt szükség ahhoz, hogy elfogadható egyezést eredményezzen. Néhány perc múlva letöröltem az izzadságot a homlokomról, és bevettem egy fájdalomcsillapítót – az arcod ilyen jellegű átalakítása pokolian fáj, akkor is, amikor csinálsz, és egy darabig utána is. De egy pillantás a tükörbe azt mutatta, eléggé hasonlítok Charlotte-ra ahhoz, hogy működjön.

A tányérok, serpenyők és a konyhában tartózkodó emberek zaja jó szolgálatot tett. Senki sem nézett gyanakodva, amikor felkaptam egy tálca italt, és kivontam a partira.

A lengőajtókon túl, a nagyteremben zene- és fénykáosz fogadott. A földszinten kifestett és feldíszített emberek táncoltak előttem felszabadultan, míg az italozó, puccos népség derűsen beszélgetett a különböző erkélyeken – nem, egyetlen hatalmas erkélyen –, amely spirálszerűen emelkedett a csillagfényben pompázó kupola mennyezetéig, magasán a fejünk fölé.

Bár a zene, a világítás és a látvány megkönnyítette a beolvadást, de sokkal nehezebbé tette Mr. McGuffin megtalálását.

– Két fegyverüket már azelőtt elintéztem, hogy ti ketten beszálltatok volna a furgonba – vigyorgott Torony, a hűvös távolságtartás minden látszatát félretéve.

– Megtettem, amit tudtam, tekintve, hogy valakinek nem sikerült távol maradnia tőlük – meredt Nash szúrósan Forrásra.

Forrás vállat vont.

– Most mi van? Bűn abból megélni, amit szeretsz?

– Nos, ebben az esetben valójában... igen – közölte Torony.

– Mondja az, aki szerint csak a pénzemet pazaroltam azzal a szellemharctréninggel – tette hozzá Forrás.

– Semmi ilyesmit nem mondtam!

– Ki tudta, mit kell tenni, hogy megmentsse a hoopodat, amikor az a dízel kipufogógáz-felhő megjelent a furgonunkban, és megpróbálta kihúzni a beleidet?

– Én csak azt mondtam, hogy talán jobb lenne máshol elköltened a pénzedet...

– Az öntudatlan testedből, ugye, Mr. Mátrix...

– ...azóta rájöttem, hogy tévedtem – mondta Torony.

– Köszönöm, hogy ismét megmentetted a hoopom, ó, nagy bölcs.

Rose felemelte a kezét, és megszólalt:

– Elnézést, hogy félbeszakítalak, de nem azt mondtad korábban, hogy Mr. Johnson egy hüvelykujjat akart?

– Igen! – kiáltotta Nash, és magasba lendítette a kezét, lazábban és hangosabban, mivel a sörök beütöttek. – A személtáda még csak nem is kérte!

– Dehogynem, azzal, hogy nem fizetted! – jelentette ki Forrás, mire a két nő harsányan felnevetett.

– Mesélj neki a rámpáról – ráncolta az orrát Torony.

– Ó, édes Szellemem, az átkozott rámpa – szorította össze az orrnyergét Nash. – Csak a jegyzőkönyv kedvéért szeretném leszögezni, hogy geci sok pénzt fektettem abba az átkozott furgonba azt a kaszkadőrmutatványt követően...

– Miért csinálod ezt? – kérdezte Forrás. – Térj a lényegre a csaj kedvéért, könyörgök!

Nash összehúzta a szemét.

– Rendben. A hajsza – mondta, és Rose elé állt. – Roto-drónok lyuggatják ki a tetőnket, Mr. Johnson gengszterei a nyomunkban vannak, én pedig úgy vezetek, mint egy örült, a város olyan részén keresztül, ahol törődnek azzal, hogy örülteként vezetsz-e. De nem baj, mert ismerem a járást. – Forrás nevetni kezdett, Nash pedig kicsit hangosabban folytatta: – Persze, az utcák

dugig vannak emberekkel. Az egyirányú utcák röhejesek, de tudom, hová megyek, szóval minden oké.

– Ezt az mondja, aki kikapcsolta a GridGuide-ot, mert idegesítette a hangja – jegyezte meg Torony.

– Kiállhatatlan volt! – válaszolta Nash.

– Egyszerűen ki is kapcsolhattad volna a hangját... – vágta rá Torony.

– És ekkor döntött úgy Nash, hogy rövidebb utat választ! – kiáltott át fölöttük Forrás.

Torony felnevetett.

– Az a híd mindig le van csukva! Mindig! – mondta Nash.

Forrás Rose-ra vigyorgott.

– Kivéve aznap.

– Kivéve aznap, amikor végigszáguldunk az utcán, a fickók még mindig a nyomunkban – folytatta Nash –, és a híd, aminek lent kellene lennie, felnyílik. A kapu leeresztve, az összes autó feltorlódott...

– És én azt mondtam, hogy taposs bele – emlékeztette Forrás.

– Igen, így van – válaszolta Nash, és megrázta a fejét – Én meg: „Megőrültél?”

– Én meg azt válaszoltam: hogy „Bízz bennem!”

Nash és Forrás súlyos pillantást vetett egymásra, majd Nash visszanezett Rose-ra.

– Szóval így tettem. Beletapostam. Arra gondoltam, talán, ha téved, akkor is meg tudom csinálni ezt az ug-ratást, ha elég gyors leszek.

Forrás bólintott egyet.

– De nem volt rá szükség. Nem sok varázslatot ismerek, de egy dologhoz értek: az akadályokhoz, és az akadályokat rámpává lehet alakítani.

Torony lehunyta a szemét.

– Tényleg azt kívánom, bárcsak le tudnál futtatni néhány számítást, miközben efféle döntéseket hozol.

Forrás kuncogott.

– És nekivágtunk a rámpának. – Nash az asztalra csapott, majd felfelé lendítette a kezét. – És kurvára repültünk. Ordítottam, mint egy örült...

– Biztos voltam benne, hogy meg fogunk halni – jegyezte meg Torony tárgyilagosan.

– Én pedig ledobtam azt a frages varázslatot, pont mielőtt a mögöttünk lévő autó is felhajtana, és elszálltak, le, le, le, bele a lenti folyóba – mesélte Forrás hatalmas, sugárzó vigyorral.

– És valahogy elértük a híd másik oldalát... – mondta Nash.

– Egy darabban! – jelentette ki Forrás.

– Mondd ezt a gerincemnek! – szúrta oda Torony.

– De ember, mekkora zűrzavar volt! – rázta meg a fejét Nash, és nagyot húzott a söréből. – De folyamatosan csak én beszélek. – Nash letette a sörét, és kinyújtotta a tenyerét Rose felé. – Most mesélj te, hogy mit is csinálsz!

Egy-két óra keresgélés után, amit időnként megzavartak a vendégek, akik azt hitték, hogy a személyzet-hez tartozom, végül rátaláltam, amint éppen a kupola alatt, az erkély legfelső szintjén beszélgetett egy csapat rajongóval.

A baj csak az volt, hogy két ór állta el a felfelé vezető utat. Nem voltam benne biztos, hogy ki akarom

próbálni rajtuk az alkalmazotti kitűzőmet; valami azt súgta, hogy sem az alkalmazotti státusz, sem a meghívó nem fog átjuttatni rajtuk. Ha lettek volna cinkosaim, talán valamelyikük ki tudott volna segíteni egy figyelem-eltereléssel vagy egy menekülési lehetőséggel, de még egyszer: csak én voltam.

Már órák óta ezen a munkán és ezen az estélyen dolgoztam, és elegendő volt abból, hogy személyzetnek adom ki magam. Már régen felszolgáltam valamennyi italt a tálcámról, és most csak egy csomó üres poharat cipeltem magammal, amivel fenntartottam az álcát, mert ha a személyzethez tartozol, és üres a kezed, akkor rosszul csinálsz. A tálcák cipelése kétségtelenül az egyik nagy hátulütője volt ennek a fajta álcának, legalábbis a vállaikat ezt üvöltötték, de ez adott egy ötletet.

Letettem a tálcámat az erkély egy kevésbé zsúfolt pontján, és végigpásztáztam a tömeget, hogy megtaláljam, amire szükségem volt. Először is megkerestem a két táncost, akiket korábban kiszemeltem, miközben a célpontomra vadásztam. Természetesen minden mágiámat álcázva, ellőttem egy pár Érzelmek irányítása varázslatot, hogy még nyugtalanabbak legyenek. Ezután óvatosan varázsoltam néhány Mágikus ujjakat, amelyekkel egy otthagytott poharat leemeltem az asztalról, biztonságosan áttemeltem az erkélykorláton, majd hagytam leesni. A pohár lezuhant, az üveg pedig szét tört a lent táncolók között. A zene mellett is hallhatóan, több sikoly is felharsant, és az összes fej arra fordult.

Ahogy a lenti sikolyok önfeledt nevetéssé szelődtek, egy láthatatlanná tévő varázslat segítségével elsurrantam az örök mellett.

Onnan már sokkal egyszerűbb volt. A dumámmal elvontam célpontomat a csodálóitól, miután mindenkit meggyőztem arról, hogy olyasvalaki vagyok, akit ismer. Rávettem, hogy elhiggyen egy ígéretet, amit nem állt szándékomban betartani, hogy a közelébe férközhessenek, és a látszat kedvéért egy puszit nyomtam az arcára a felütött rúzsommal. Aztán csak kézbe vettem, amiért jöttem, majd elhúztam a picsába.

Rose befejezte a mondókáját, és ivott egy kortyot. Torony a többiek felé pillantva tétován megkérdezte: – Szóval... mit vettél magadhoz?

Rose összeszorította az ajkát, végignézett a többiekben, és óvatosan belenyúlt a kapucnis pulóver egyik belső zsebébe. Egy becsomagolt valamit tett az asztalra, majd kihajtogatta a szalvétát. A szalvéta belsejében egy nagy, puha, felnőtt méretű hüvelykujj volt. Ahová a kéz többi része csatlakozott volna, ott csak egy ezüstös nyílás volt.

Rose Forrást, Tornyt és Nasht figyelte, ahogy először a hüvelykujjra, majd egymásra meredtek.

– Csak én gondolom, hogy ez talán a fiacskánk hüvelykujja lehet? – kérdezte Forrás.

Nash felemelte tekintetét, ami találkozott Rose-éval, majd összeszűkül a szeme.

– Nem, nem hiszem, hogy csak te gondold azt – felelte Torony.

– Mi ez? – kérdezte Nash.

Rose megvonta a vállát.

– Te említetted. Különös dolog volt, hogy felfogadtak a megszerzésére, az ember emlékszik az efféle dolgokra.

– Nem, azt értem – állt talpra Nash. – De hogy szerzed meg? Ki bérelt fel? – csattant fel.

– Hé, ácsi! – szólalt meg Torony.

– Nyugi – mondta halkan Forrás.

– Épp most meséltem el, hogy hogyan – válaszolta Rose. – Ami pedig azt illeti, hogy ki bérelt fel engem, kábé ugyanannyit tudok, mint ti. Valószínűleg valaki, aki a ti megbízótok ellenében cselekszik. Mindannyian szabadúszók vagyunk; megeskis az ilyesmi.

Nash állkapcsa megfeszült.

– Nézd, ha nem kezdesz válaszokat adni, akkor én...

– Nem, elég ebből a vagy-különben drekből! Nyugodj le! – kiáltott fel Torony.

A két nő a döbbenet különböző fokán bámult rá.

– Ez ugyanaz a probléma, amivel állandóan szembekerülünk, és ha nem állunk le, és nem vesszük tudomásul, akkor továbbra is az utunkba fog állni – mondta Torony ezúttal halkabban. Odalépett Nash elé, és a kezét a vállára tette, mielőtt észrevette volna a nő szemében a vádat, ami azt sugallta, hogy fontolja meg az ellenkezőjét. – Csak annyit kérek, hogy állj meg, és gondolkozz egy pillanatra. Elmondta nekünk a történetet. Akár elhiszük a sztoriját... már elnézést, Rose... – vetett bocsánatkérő pillantást a trollra.

– Semmi baj – mondta Rose.

– ...akár nem, azt tudjuk, hogy nem ő cseszte el a balhénkat. Elkaptuk a fickót, és egyenesen Mr. Johnsonhoz vittük. Nem az ő hibája, hogy Mr. Johnson nem mondta meg egyenesen, hogy mit akar. Ha így lett volna, valószínűleg már azelőtt észre vesszük, hogy a fickó hüvelykujja hiányzik, mielőtt elkaptuk volna. – Torony ismét Nashről Rose-ra nézett. – Gondolom, ez a te estélyed tizennegyedikén volt, vagy még korábban?

Rose bólintott.

– Igen, tizennegyedikén éjjelen.

Nash arckifejezése megenyhült.

– És tizenötödikén a hajnali órákban kaptuk el.

– Felütött rúzs – horkantotta Forrás. – Nem csoda, hogy olyan könnyű volt elkapni. Feltételeztem, hogy totál kész volt.

– És mindazok után, amit már elmondtunk neki – mondta Torony –, fogadni mertem volna, hogy felkutatja a mi Mr. Johnsonunkat, átadja az ujját, és megtartja magának az összes fizetést. De helyett ... – Az asztalon lévő, szalvétába csomagolt ujjperc felé intett.

Rose vállat vont.

– Már nem tudok egyedül dolgozni. Kell, hogy mások vigyázzanak rám, és ti rendes fazonoknak tűntök. Ráadásul Vee kezeskedett értetek. Valószínűleg elsimíthatnám a dolgokat, és átadhatnám ezt a nektek járó fizetésért cserébe, és mi lenne, ha megosztanám veletek, mintegy csapatépítő ajándékként tőlem, nektek?

Nash megcsóválta a fejét, és visszadólt a székébe. A hüvelykujjra meredt.

– Rendben. Tedd meg mindet, plusz tüntesd el azt a szart a konyhaasztalomról, és fel vagy véve.

A HÁTRALÉVŐ ÉLETED

Még mindig emlékszem arra a napra, amikor egy sárkányt láttam átrepülni a Times Square felett. Erről nem beszélnek az emberek. Arról beszélnek, hogy Ryumyo megjelent a Fuji hegy felett 2011 karácsony estéjén. Arról beszélnek, hogy 2012. január 12-én Dunkelzahn megjelent Denverben. A pokolba is, ez nemzeti ünnep az UCAS-ban. Mire én erre a világra születtem, a sárkányok látványa már mindennapos volt. Ryumyo, Dunkelzahn, Hestaby, Alamais, Nachtmeister, Lowfyr és a többiek. Úgy nőttem fel, hogy minden nagy sárkány nevét ismertem, mintha hírességek vagy sportolók lennének. Még a gyűjtögetős kártyákat is megvettem.

Ma már Johnny Spinrad neve egy kalap alá kerül Lowfyrrel. Még a sárkányok is hétköznapiak lettek, miközben mi a következő nagy durranást kerestük. Akarod tudni a Hatodik Világ titkát? Addig vagy különleges, amíg nem jön valami más. A sárkányok továbbra is szimbólumai mindannak, ami megváltozott a világban. A változás a Hatodik Világban – ezt a nevet adtuk a valóságunknak, amikor a mágia megjelent benne – nem feltétlenül jó. A régi valóság a változás után is számított. A régi tridmúsorokat néztük, és ugyanazt a szart

ettük. A világ lassan fejlődött – egyesek szerint hanyatlott. A sárkányok számára a változás annyit jelentett, hogy rájuk is hathatnak ezen világ ártalmai. Ezek az egykor mitikus lények belegabalyodtak a hétköznapi emberek világába. Megjelentek a tévében, bárkat nyitottak – az egyikük még az UCAS elnöki tisztségéért is harcba szállt. És győzött.

Aztán a sárkányok pusztulni kezdtek. Halálukat világrengető eseménynek tekintették, a bolygó legnagyobb hírességeivel egyenértékűnek, és ezen események megváltoztatták érzéseinket ezekkel a teremtményekkel kapcsolatban. Hirtelen halandók lettek, mint mi mindannyian. Ha valami halandó, akkor meg tudjuk ölni. A sárkányok fele, akiket említettem, meghalt vagy eltűnt. Minden egyes haláleset földrengésként rázta meg a világot, arra kényszerítve a hatalmasokat, hogy összecsapjanak és átrendeződjenek. És itt jövünk mi a képbe. Ebből tartjuk fenn magunkat nap mint nap. A háborúkat már nem mindig a harcmezőn vagy akár a médiában vívják. Az árnyak között zajlanak, ahol a nyilvánosság csak a végeredményt ismeri, ám az odavezető folyamatot nem. Sőt, néha még azt sem. Ha viszont

tudod, hol és hogyan kutass, elkezdheted feltérképezni egy árnyvadászat vagy akár egy árnyháború menetét. A Rentonban leégett raktárról szóló híradás, amit egy betörés követett a Centurion egyik őrzött raktárába, majd napokkal később egy neves Mitsuhama tudós véletlen fulladásos halála? Mindhárom ugyanannak az árnyvadászatnak volt a része, amellyel minden nyomot eltüntettek arról, amin a Mitsuhama dolgozott. Nem hallottál a Mitsuhama adattár elleni MatriX-támadásról, mert visszatartották ezt az információt. Nem hallottál a Redmond Pusztulatban a munkát végrehajtó vadászok kézre kerítését célzó biztonsági akcióról, mert a Pusztulatban élő emberek túl szegények ahhoz, hogy a média felfigyeljen rájuk. Ilyen az életünk, a névtelenség határozza meg.

Bízz bennem, amikor azt mondom, hogy jobb névtelennek lenni, mint különlegesnek. Az élet a Hatodik Világban olyan, mint a Csak egy maradhat című játék, ahol mindenki azért küzd, hogy feljusson a csúcsra, és ha már feljutottál, mindenki más megpróbál lerántani. Ezen harcok nyomán kezdesz rábredni, hogy ki milyen pozíciót foglal el a ranglétrán. A legnagyobb gyereket a legnehezebb megmozdítani, a kissrácoknak pedig gyorsan rá kell jönniük, hogyan működnek a dolgok. Tudod, a mi világunk még a sárkányokat is felfalja, szóval valójában neked és nekem mekkora esélyünk van arra, hogy a csúcson maradjunk? Itt egy villámhír, chummer. Te vagy a kissrác, és nincs sok idő, hogy rájöjj. Kezdd el most.

ERRE SZÜLETTÜNK

Van ez az elképzelés, hogy az emberek azért kötnek ki az életben ott, ahol vannak, mert arra alkalmasak. Ez mankóként szolgálhat azoknak, akik a kifogásokkal ügyeskednek. Az életünkben azonban a képességünkön felül sok más tényező is szerepet kap. A származásunk és a lehetőségeink olyan kiinduló helyzetbe hoznak minket, amitől nehéz megszabadulni. Beleszülettem az újonnan megjelenő fajok, a változó demográfiai viszonyok, az újonnan felemelkedő varázslatok, a vállalati túlkapasok és elnyomás világába. A világomat zsúfolt utcák, élelmiszerhiány, betegségek, szegénység és bűnözés határozták meg. Ha ezt olvasod, akkor a világom következményeibe születtél. Ahogy körül nézek, kezdem azt hinni, hogy az én generációmnak könnyű dolga volt. Kezdetben még voltak választási lehetőségek. Az emberek rájöttek a szabályokra, és megpróbálták megtalálni az útjukat ebben az egészben. Megpróbálták megérteni, hová tartoznak. A '40-es és '50-es évek régmódi alakjai a saját útjukat járták. Kivágtak maguknak egy szeletet a pitéből, amikor még volt pite. Néhányan közülük még az esőkabátot is letették, és öltönyt húztak, hogy kiárusítsák magukat a céges érdekeknek. Néhányan a másik irányba indultak el – eltávolodtak a nagyvállalati élettől, és az árnyak közé húzódtak.

Még van néhány választási lehetőség. Mit viselj, mit egyél, hol vásárolj. Mindez a tiéd, feltéve, hogy a céges főnökeid megengedik. Tudod, felépítettek egy olyan rendszert, amely arra hivatott, hogy elkülönítve, tehetetlenségben és tudatlanságban tartson minket. Ez

rendben is van, ha te egy droid vagy, de mi történik, ha többet akarsz a szerdánkénti különleges ramennél? Milyen lehetőségeid vannak arra, hogy többet kapij?

Játsz a szabályok szerint, és nagyon gyorsan rájössz: a világ úgy van felépítve, hogy bekerülj egy dobozba. A világnak ugyanakkor arra is szüksége van, hogy kifizesd a számlákat, és megvedd azt a dreket, amire valójában nincs is szükséged. Te vagy a vállalati gépezet üzemanyaga. Az, hogy hol állsz a táplálékláncban, attól függ, honnan indultál. Annak ellenére, amit a cégek el akarnak hitetni veled, a legtöbb ember nem a céges szolgáskorba születik. Az emberek többsége egy független **Rendszer Azonosító Számmal** vagy **RASZ**-szal születik, amelyet a kórházban vagy a szentesített bábák adnak ki nekik.

Beleszületni a rendszerbe annyit jelent, hogy életed nagyjából első tizenöt éve már eldőlt. Iskolába mész, valahol a felső tagozatban letesztelik a mágikus alkalmasságodat, és még a középiskola előtt beosztanak a pályaeorientációs osztályokba. A dolgok akkor is így mennek, ha céges polgárnak vagy egy működő államban születesz. A felébredtek számára kevesebb lehetőség kínálkozik. A metahumánnak születettek számára még kevesebb. A legtöbbünk legfeljebb abban reménykedhet, hogy munkát kap a sarki Stuffer Shackben Arrogáns Gargoyle-t árusító alkalmazottként. A rendszer a cégek támogatását segíti, és büntethetővé tesz minden olyan szabadságjogot, amely veszélyezteti a vállalatokat, például, hogy a munkavállalók szabadon ajánlják fel munkájukat a fizetni kész munkáltatóknak. Törvénytelen lett céget váltani a vállalat jóváhagyása nélkül. Így a berrabszolgáknak az életük jobbá tételéhez azokra az összetett lépésekre volt szükségük, amelyeket mi – akik az árnyakban dolgozunk – hajtottunk végre. Az árnyvadászok problémamegoldók. Mivel a rendszeren kívül létezőnk, nem függünk a rendszertől.

Egy hamisított RASZ-szal sikerült bekerülnöm egy alapítványi iskolába, és elegendő képzést szereztem ahhoz, hogy tisztességes hekkerré váljak, és kiszálljak a rendszerből. Mások, akikkel együtt nőttem fel, nem voltak ilyen szerencsések – a bandák sorozóhelyként tekintenek az iskolákra. Ritkán fordul elő, hogy egy városi gyerek úgy kerüljön ki onnan, hogy nem csatlakozik egyik vagy másik frakcióhoz. Még a céges gyerekeknek is aggódniuk kell a bandák miatt. Egy idő után ez életstílussá válik.

Nem mindenki elég szerencsés ahhoz, hogy ilyen választási lehetőségekkel szülessen. Sokan szegénynek születnek, és nem telik nekik arra, hogy kórházba menjenek és megfelelően regisztráltassák magukat. Hozzám hasonlóan ők sem kapnak hivatalos oktatást, hacsak nem találnak módot arra, hogy meghamisítsák az okmányaikat. A dokumentálatlan embereket társadalmi teherként kezelik, figyelmen kívül hagyják és a városi agglomeráció legszegényebb részeire számúzik őket. Így van, az értéked a cégek és a kormányzatok szeszélyeitől függ, és hogy kiknek adnak papírokat. Elképesztő, igaz? Akárhogy is, a RASZ-ok módot adtak arra, hogy meghatározzák, ki számít egyénnek és ki nem. Még csak nem is jelentkezhetsz mindenki. A Társasági Tanács 2072-es, a metafajok intelligenciájának elisme-

réséről szóló határozata dönti el, hogy mely fajok igényelhetnek vagy nem igényelhetnek RASZ-t. Itt lent az utcán tudjuk, hogy az igazi alkalmassági próba a pénz. Dunkelzahn végrendeletében sárkányvagyonát arra használta, hogy több ezer RASZ-t biztosítson a jogfosztottaknak. Segített az embereknek bejutni a rendszerbe, de senkiben sem merült fel soha a kérdés, hogy jó ötlet-e a rendszer részévé válni, vagy továbbra is azon kívül kellene-e túlélnünk, sőt, bizonyos esetekben gyapodnunk.

Az árnyvadászát túlélőmechanizmus. RASZ nélkül még egy Stuffer Shackben is lehetetlen elhelyezkedni, nemhogy irodai munkát vállalni. De az utca felénk eső oldalán egy RASZ megnehezíti az életet. Ha elkapnak, tudják, hogy ki vagy. Tudják a múltadat és a címedet, ha nem vagy óvatos. Ezért veszünk fel utcaneveket. Ez egy alteregó, egy módja az üzletkötésnek anélkül, hogy kockára tennéd azt a kevéske életet, amit összekapartál magadnak. Valamiféle személyazonosság – a személyes védjegyed – nélkül nincs sok választásod. Persze, még mindig felemelheted magad a pusztulatóból egy futball- vagy városifoci-ösztöndíjjal, de a legtöbben nem jutnak el tizenöt háztömbnyire attól a helytől, ahol felnőttek. Egy idő után már nem keressük a kiút lehetőségeit. A legtöbbször esetében ez az igazság, de mint mondtam, más a helyzet, ha különleges vagy.

Nézzük tehát, miként lehet valaki különleges.

A FELEBREDTEK

Még mindig folyik a vita arról, hogy mi is valójában a mágia. Egy varázsló másképp irányítja a mágiát, mint egy sámán vagy egy adeptus. Ezek mindegyike olyan fogalmakhoz köthető, amelyeket manának és esszenciának nevezünk, ám csak egyszerű címkék az általunk nem értett dolgokkal és erőkkel való kapcsolatokra. Annak idején, '22-ben ez a *Data* nevezetű e-mag alkotta meg a „felébredt” kifejezést. Felébredtnek születni azt jelenti, hogy képes vagy bánni a manával. Ezzel az erővel szellemeket idézhetsz meg a levegőből, tűzgömböt varázsolhatsz és küldhetsz végig egy sikátoron, vagy akár a saját testedet is magad mögött hagyhatod, és utazhatsz az asztráltérnek nevezett árnybirodalomban. Vannak, akik a manát a saját testükön keresztül tudják közvetíteni, ezáltal olyan bizarr képességekre tesznek szert, mint például egy autó leahagyása vagy egy téglafal átütése.

A mágia új ajtókat nyitott meg. Hirtelen lett egy másik kiút is a pusztulatóból a sporton és a szexen kívül. A képességgel született gyerekek választhattak. Az MIT egy újabb T-vel (a Thaumurgia miatt) kiegészítve MIT&T lett, és olyan ösztöndíjakat kínált, amelyek kiemelték a gyerekeket a szegénységből. De nem lett minden csupa móka és kacagás. Az emberek nem beszélnek arról, mi történt a középiskolákban. A mágusok, sámánok és adeptusok mind neveltség tárgyává váltak és bántalmazták őket, amíg rá nem jöttek, hogyan használhatják hatékonyan az erejüket. Az árnyak tele vannak olyan történetekkel, mint például Rebekáé, akit egész életében piszkáltak, ám egyszer csak megtanulta, hogyan kell energialabdát dobni. Amint elkezd-

ték bántani az embereket, a törvény többé nem állt az oldalukon. Minden országban másképp fordultak rosszra a dolgok. Eleinte sok felébredt gyermeket lincselő tömegek vertek halálra. Néhány vallásosabb országban a mágiahasználókat démonoknak bélyegezték, és annak megfelelően büntették meg őket.

Ez nem tartott sokáig, mivel rájöttek, hogy a népek értékes árucikkét pocskólnak el. A fegyverkezési verseny megváltozott. A cégek végül megpróbálták megkaparintani az ellenőrzést az összes fellelhető mágikus erőforrás felett, azért, hogy ellenőrzésük alá vonjanak egy olyan árucikkét, amelyre mindenki más is áhított. A vállalatok olyan mértékben csaptak le a felébredt emberekre és szellemekre, hogy normális embernek születni – bár még mindig ők voltak túlnyomó többségben – hátránynak érződött. Egyszerű kereslet és kínálat. A felébredtek egy másik világban élnek, mint mi, egy olyanban, amely szó szerint mágikusabb. Ha felébredtnek születél, és a fogtündér felbukkant az ágyad végében, miután elvesztetted az első fogadat, akkor az jó eséllyel nem álom volt. Valószínűleg valakinek a szellemszövetségese volt, aki eljött, hogy megnézze, hogy vagy, és esetleg az ő oldalukra állítson.

A mágia és a technológia nem illik egymáshoz. Valójában úgy viselkednek, mint egy spektrum két végpontja. Ha te egyike vagy a felébredteknek, akkor bármilyen, a testedhez csatlakozó technológia megzavarja a mágia áramlását. Minél több vered van, annál gyengébb a kapcsolatod a mágiával. Mielőtt ténylegesen megértettük volna, vagy hozzáfértünk volna más védekezési lehetőségekhez, a börtönökben invazív műtéteket hajtottak végre, és felügyeleti kibervert ültettek be a bűnös mágiahasználókba, hogy megakadályozzák a képességeikhez történő hozzáférést. Mert minél többféle erőt ötöl ki a világ, annál kreatívabbak lesznek a kínzások és a büntetések, amelyekkel meg lehet állítani azokat.

De ha már a technikánál tartunk, mélyedjünk el egy kicsit jobban a témában.

BECSATLAKOZÁS ÉS KILÉPÉS A VALÓSÁGBÓL

Amint elillant a mágia új illata, a technika visszakerült a reflektorfénybe. 2024-ben megszületett a műérzet, a virtuális valóság továbbfejlesztése, ami lehetővé tette, hogy teljesen elmerülj egy olyan digitálisan létrehozott valóságban, amely megkülönböztethetetlen a valós élettől. A műérzet a Mesterséges Érzékstimuláló Rendszerek Technológiával (ASIST) működik, amely lehetővé teszi, hogy egy személy elszakadjon a fizikai érzékeitől, és valóban érezze (és ízlelje és szagolja) a chipre rögzített érzékszervi benyomásokat. Ez elég könnyű kiutat kínált egy semmivel sem kecsegtető világból. A videójátékokkal ellentétben a műérzet lehetővé teszi, hogy tényleg átérezd az egyes emberek rögzített élményeit, úgy, ahogy azok átélték. Ahelyett, hogy megnéznél egy filmet, át is élted azt, egészen a félelem, a boldogság, a harag, a düh, sőt a vágy szívdobogtató érzéseiig. Vadászgéppel átsuhanhatsz a felhőkön, megtapasztalhatod, milyen érzés egy bűnözőt üldözni Seattle utcáin, vagy akár te lehetsz az a bűnöző, aki az életé-

ért rohan, miközben a Lone Star rendőrförök egyre közelednek. A műérzet mindent képes rögzíteni, amit valaki átél, majd ugyanazt az élményt átadni neked. A technológia természetesen létrehozta a „Jobb, Mint az Élet”-chipek (JMÉ) feketepiacát, amelyek rendhagyó, felerősített élményeket, sőt, még a halál átélését lehetővé tevő chipeket is kínáltak.

Az ASIST technológiát egyesítették a Közvetlen Neurális Interfészsel, hogy megalkossák annak a technológiának az alapját, amit Mátrixnak nevezünk. Becsatlakozol egy számítógépes hálózatba, és máris egy másik világban vagy. A kód bonyolultságától függően úgy érezheted magad, mintha a valóságban lennél. A hekkerek ennél egy lépéssel tovább mennek, a gyorsabb reakcióidő érdekében bekapcsolt biztonsági paraméterek nélkül, azaz forrón futtatják a rendszert. Ez kockázatokkal jár. Kikapcsolt biztonsági intézkedésekkel történő futtatásnál a biovisszacsatolás halálos lehet. Az ASIST öl. 2064 és 2075 között az ASIST több mint 21 000 Mátrix-felhasználót ölt meg. Ezek csak a cégek és a kormány által bejelentett halálesetek. Tudjuk, hogy a szám ennél jóval magasabb. Az ASIST vezetett a járműirányító rendszerek (JIR) kifejlesztéséhez. Ez a technológia jelenti a szállítmányozási iparág gerincét. Ez teszi lehetővé számunkra, hogy becsatlakozzunk járművekbe, drónokba, sőt még a biztonsági hálózatokba is, és egy gondolatral irányítsuk azokat.

A technika manapság olyan gyorsan fejlődik, hogy szinte hihetetlen, hogy a modern Mátrix alig több mint fél évszázados. Ennyi idő alatt eljutottunk a billentyűzet méretű kiberdekkek összekapcsolásától a helyi hálózathoz csatlakozó hordozható vezeték nélküli kommunikációkig. A Mátrix régen egy olyan dolog volt, amelybe be kellett csatlakoznod. Ma már a fizikai világra is hatással van a kiterjesztett valóságbeli tárgyakon keresztül. A Mátrix kétszer is összeomlott és megsemmisült, ám digitális hamvaiból korábbi ön maga robusztusabb változataként támadt fel. A legutóbbi összeomlás után a vállalatok összefogtak, hogy a Mátrixot Danielle de la Mar víziója szerint átalakítsák egyetlen világméretű hálózattá, amelyet a GOD-ként is emlegetett HFR, azaz a **Hálózatfelügyeleti Részleg** felügyel. A Mátrix orikalkum-korszakában élünk, de még mindig nem értjük az általa őrzött titkokat.

A KIBERFORRADALOM

Vannak általunk hozott döntések, és vannak olyanok, amelyeket helyettünk hoznak meg. A szüleid bérab-szolgák voltak, netán agglomerációs baba voltál. Egy bizonyos fajba születél, az azzal járó valamennyi hátrányos megkülönböztetéssel együtt. Felébredtnek születél vagy épp nem. Nagyon kevesen közülünk technomágusnak születnek, azzal a képességgel, hogy az elméjükkel át tudnak hatolni a Mátrixon. Nekünk, a maradéknak pedig döntenünk kell. A technológia sok lehetőséget teremt, ha valahogy – pénzzel vagy trükkökkel – sikerül kés alá fekdüdnöd.

A technológia és a mágia párhuzamos térhódítása azt jelentette, hogy maradt még esély arra, hogy nem felébredtnek születve is értékesek legyünk. A kés alá

MENEKÜLÉSI UTAK

A mindennapi élet az agglomerációban sokszor fárasztó lehet. Mindenki a lehetőségre vár, hogy meglephessen, és egy kis izgalmat vagy érdekesebb életet találjon a 9-től 9-ig az íróasztal mögött töltöttnél. Az emberek többsége nem a fizikai világban tölti el szabadidejét. Az ASIST technológia megszületésével nem kellett többé ott lenned ahhoz, hogy ott legyél. A biológiai vívmányok a kábítószer-technológia terén a növények mágikus tulajdonságainak kiaknázása mellett azt jelentik, hogy több menekülési út is van, attól függően, hogy a felhasználó mennyi kockázatot hajlandó vállalni.

JMÉ-CHIEK

A Jobb, mint az Élet chipek olyan élményt nyújtanak, amely felülmúlja az átlagember által remélhető. Csatlakozz be a teljes ASIST aktiválásával, és a chipélményen keresztül mindent átélhetsz. Ez nem csupán mámor, hanem teljes körű érzelmi alámerülés egy sokkal jobb életbe, mint a tiéd. Vagy bárkié. A JMÉ-kből hiányoznak a szokványos műérzetchipekbe épített biztonsági protokollok, így pontosan azt fogod érezni, amit az eredeti alkotó érzett, függetlenül attól, hogy a tested képes-e kezelni azt. A JMÉ-hez köthető halálesetek a gyilkosságok után világszerte a második helyen állnak a halálozási okok között.

POROK ÉS PIRULÁK

A Hatodik Világban burjánzik a kábítószerhasználat, de a biotechnológiai eredmények megkönnyítik a fogyasztók számára függőségük elrejtését. Az olyan klasszikus menekülést kínáló kábítószerrel, mint a novacoke és a pszichedelikus zen újabb, mágikus anyagokból származó drogok is megjelentek a piacon. A munka terhével megbirkózni nem tudó bérmunkások rövid ideig ható amfetaminokat, például cramot használnak, csak hogy átvészeljék a napot. Sok vállalat kénytelen drogtesztet végeztetni alkalmazottaival, a Társasági Tanács

fekvés, amely amúgy is olyan hétköznapi dolog volt, mint a fogmosás, szükségsszerűvé vált ahhoz, hogy ennek a világnak a részei maradhassunk. Szinte lehetetlen irodai munkát végezni adatcsatlakozás nélkül. A „friss hús” alkalmatlannak számít. Ha a ‘ver túl drága a közvetlen megvásárláshoz, vannak más lehetőségek is. Az árnyvadászok az eredeti csúcstechnikás aljanép. Keress használt ‘vert. Köss alkut egy beszerzővel vagy egy helyi dokival, hogy a kiberért cserébe izommal fizetsz. Ajánld fel magad alanyként egy kísérleti ‘verhez egy olyan csapatnak, mint a Szürke Testvérek.

A kiberver lett a nagy kiegyenlítő. Egyúttal a világból történő kiemelkedés lehetőségévé is lett, ha valaki úgy akarta. Dönthetsz úgy, hogy hekker leszel, és olyan beültetéseket vásárolhatsz, amelyek javítják a Mátrixhoz kapcsolódó képességeidet. Dönthetsz úgy, hogy rigó leszel, és a gerincet mentén lévő, becses húsos részt JIR-re cseréled. A bőr alá beültethetsz ballisztikus lemezeket, ezzel javítva túlélési esélyeidet lövészként. Az alkarodba rugós fegyvereket szerelhetsz, így közelharcban sosem maradsz alul. Az a típus vagy, aki embernek álcázott kiberverrel szeretne beolvadni? Az a típus

államhatáron kívüli státuszra pályázó cégekre vonatkozó döntésének értelmében. Emiatt virágzik a kiegészítők és egyéb olyan megoldások piaca, amelyek segítenek átvenni ezeket a teszteket.

VIDEÓJÁTÉKOK

A játék már az első számítógépek megjelenése óta lehetőséget nyújt a mindennapokból való kiszakadásra. Hosszú utat tettünk meg a **Zork** óta. Az MMORPG-k az alkalmi játékosoktól a hikikomorig mindenki számára változatos élményeket kínálnak. Továbbra is a **Miracle Shooter** a legnépszerűbb online játék, köszönhetően a grindelés követelményeinek figyelemreméltóan versenyképes egyensúlyának, valamint az ingyenes belépési lehetőségnek. A Horizon 2076-os megjelenésű **V-World**-je a második helyre szorul, és az egyetlen olyan játék a top tízben, amelynél nem a harc áll a középpontban. A játékfüggőség növekvőben van, akárcsak a virtuális trauma szindróma, amely a PTSD-hez hasonló állapot, és a játékok világában történő feszült találkozások következtében alakul ki.

DRÓNKÖZVETÍTÉS

A virtuális vakációktól kezdve a mélyűri vagy mélytengeri felfedezőutakig: pattanj drónra! A szolgáltatók havidíjért a világ egy drón lencsén keresztül történő felfedezését kínálják. Mindenféle drónadás létezik. Az **Evo Gagarin Prime** segítségével átélheted a Mars porviharait. Az egyre népszerűbb **Bűnfigyelő** lehetővé teszi, hogy kövesd a Lone Star rendőri intézkedéseit. A reptetők segítségével kukkolóként figyelheted a városi életet bármelyik nagyvárosban, amelyikre csak kíváncsi vagy. A nevezetességeket és romokat bejáró szervezett dróntúrák az általános iskolai élmény részeként felváltották a tanulmányi kirándulásokat.

vagy, aki túlméretezett mechanikus alkatrészekkel és égővörös szemekkel akar kitűnni? Műalkotásként tekintesz a testedre, amelyet futurisztikus megjelenésű kiberverekből faragtak? Talán úgy döntöttél, hogy teljesen lemondasz az emberi alakodról egy hindu istenre emlékeztető pókszerű test és karok kedvéért. A kiberver és a biover célja az egyenlő esélyek megteremtése volt, ehelyett azonban vadonatúj kifejezőmódokat és lehetőségeket teremtettek.

Mindeközben a biológia sem állt egy helyben. A tudósok minden egyes kibernetikai fejlesztésnek megpróbálták megtalálni a biológiai megfelelőjét. A biofejlesztések egy ideig tartották a tempót, de a végén világossá vált, hogy a fém minden esetben felülmúlja a húst. A fémnek azonban ára van, ami túlmutat az asztra tett nujenen. A kiberver folyamatos sebészeti karbantartással járó életet jelent, azért, hogy továbbra is a legkorszerűbb maradjon. Egyesek számára ez függőséggé válhat. Számos pletyka kering olyan árnyvadászokról, akik túlmentek azon, amit a testük el tudott viselni. Inkább gépek lettek, mintsem emberek, és a fém az örületbe kergette őket. Kibertzombiknak hívjuk őket.